

Joniškėlio Gabrielės Petkevičaitės-Bitės vidurinė mokykla

Žaneta PRANCULEVIČIŪTĖ

10a klasės mokinė

MINIATIŪRŲ CIKLAS “PRAKALBINTIEJI”

2002

KELMAS

Niekada nemaniau, kad viskas gali taip pasikeisti. Medžiai, kurie visada būdavo pilni gyvybės, saulė, kuri be paliovos šviesdavo ir šildydavo. Dabar viskas neatpažįstama. Belapiai medžiai tapo man svetimi. O saulė? Ji pranyko. Pasislėpė ir nebesirodo.

Liūdna man, kelmui. Dabar kaip niekada jaučiuosi vienišas. Prisimenu, dar visai neseniai turėjau ilgą ir dailų kamieną, kurio man pavydėjo kiti medžiai, ir vešlią lapiją, kuri puošė mane tarsi karūna.

Bet vienąkart... Nuostabiai gražią dieną šviesų dangų uždengė juodas debesis ir švystelėjo aštrios žaibų strėlės. Viena jų su didžiausiu trenksmu lėkė tiesiai į mano širdį... Niekada to neužmiršiu.

Dabar aš tik kelmas, ant kurio retkarčiais prisėda atsipūsti pro šalį eidamas žmogus.

VĒJAS

“Švilpia šaltas vėjas”,- sako jie. Na, ir ką jie gali išmanyti?! Niekas nežino, koks sunkus mano darbas.

Taip, taip. Manot, lengva dirbti tokiame šaltyje? Nustebote? Nėra čia kuo stebėtis! Iš kur, jūsų manymu, aš turėčiau būti šiltas? A?! Toks oras! Ir dar ruduo. O juk man reikia keliauti tolyn, po visą pasaulį... Virš didelių ir šaltų ledynų, tarp stačių uolų... Kur aš tik nebuvo! Lyg pasmerktas keliauninkas bastausi iš vieno krašto į kitą, nerasdamas sau laimės. Žinoma, smagu kartais pašėlti po medžius, lapus pavaikyti, su paukščiais palenktyniauti...

Bet...tyliai svajoju pailsėti, niekur nekeliauti ir būti tik paprastu... Kuo?

MEDIS

Laikas bėga, dieną pakeičia naktis, dangus kasdien šviesėja, o aš... Stoviu, laukiu ir nieko daugiau. Mano šakos juda, pumpurai skleidžiasi, žadėdami naują laiką. pirmutiniai paukščiai suka virš manęs, šimtamečio medžio.

Nors šis laukas tuščias ir nykus, bet čia bėga visas mano gyvenimas. Aš čia gyvenu – stoviu ir laukiu. Man nelemta pajudėti iš šios vietos: niekados negalėsiu bėgti kartu su laiku, šėlti su paukščiais, gaudyti drugelių su vaikais. Žinoma, tai neteisinga, žiauru, skaudu...

Vis giedrėjanti diena mane lepina švelniais saulės spinduliais. Ir stebuklingai nušvinta nykūs laukas...

Gyvenu, kad kalbėčiau, kad suprasčiau...Gyvenu, kad padėčiau kitiems...Jūs – mano gyvenimo tylinčioji dalis.Jūsų mintys klaidžioja kažkur toli, o aš jų negaliu suprasti. Tai sunku.Bet aš stengiuosi.Todėl ir prašau jūsų: padėkite man, ir aš jums padėsiu.Atsiliepkite į mano balsą – kalbinantį...

MIGLELĖ

Lengvo rūko skraiste dengsiu...Dengsiu atsigauyantį mišką, prabundančią žolę.Net dangaus skliautą sieks mano skraistė...Bet rytoj. Tik po mamos stebuklų pasakos, prieš saulei atsikeliant. O kai saulės spinduliukas man jau kutens padus, aš greitai pasislėpsiu.Tada jau niekas manęs neras.

Miglele mama mane vadina ir plaukus mano sidabrinius šukuoja.Pasakas gražias vakarais seka tik mama.Ji supa mane medžių ir gėlių lopšyje kas vakarą... Apkamšo šiltais žiedais ir dainuoja lopšines kas vakarą...

PLAŠTAKĖ

Plasnoju lengvai ir iš lėto. Džiaugiuosi kiekviena saulėta diena. Gyvenu šiandiena. Gražu žiūrėti į kitokį pasaulį. Naują margą ir gyvą.Jis gyvena manyje - mano sparnuose.Štai šis žydras taškelis – debesėlis virš manęs... O juosta, supanti jį, - gražus pavasario dangus.

Skrendu aš, marga plaštakė, per baltą ramunių pievą.O gal ir ne plaštakė, tik viena ramunė, sumaniusi pasiekti saulę...

PAUKŠTIS

Aš matau. Ir galiu skristi.Mano sparnai skrodę visas mėlynas padanges. Mano akys regėjusios visko. O mano plunksnos žerėjusios žvaigždėtoje naktyje.

Tarp žemės gėrybių ir dangaus platybių visą laiką gyvenu. Nardau po kamuolinius debesis. O savo šešėlį matau plaukiojantį šėlstančių bangų sūkuryje.Pasikinkęs vėją keliauju po visas šalis.Ir man gera. Labai gera! Kalbuosi su linguojančiais medžiais ir erzinu išūlius berniūkščius. Žaidžiu su nakties žvaigždėmis ir saulės šiltais spinduliais. Viską viską aš myliu!

Aš – paukštis pavasarinis! Sklandau virš naujai atgimusių medžių pranešdamas pavasarį.

LAPAS

Eina žmonės. Visi kažkur skuba. Niekas taip ir nepažvelgs į mane. Kokie jie niūrūs... Tikri pabaisos! Aš tik vargšas... vargšas lapelis. Mano svajonė tokia graži ir panaši į mane patį. Ji spalvota, ryški ir tokia... na, ji yra vienintelė! Vienintelė kaip saulė – toksai šviesos kamuoliukas. Kaip pasaulis... toks didelis. Juk ir aš, ir tu vieninteliai... Tiesa? Ar nepasidarė linksmiau? Juk tie žmonės tik skuba ir skuba... Nė nepažvelgia vienas į kitą. Ir vienas kitam nesišypsos niekada. O aš viską matau! Matau, nors neturiu akių. Bet turiu viską žinančią širdį. Taip, turiu. Netiki? Kai eini namo, prisiglausk prie medžio. Pasiklausyk, kaip ošia. Ar girdi? Tada paimk lapą, tą, kuris guli ant juodos žemės. Ar matai? Užsimerk ir pajusk, kaip jis atgyja. Įsivaizduok, kaip jis neša tave... Tu skrendi... skrendi... Ar niekada apie tai nesvajojai? Ak, tie skubantys žmonės, miestai, mašinos... Daug ką jie paverčia kasdienybe. Ir mane. O nereikėtų! Nereikia jiems atiduoti savo širdies. Tik tu ir aš turime gyvybę ir prasmę!

AKMUO

Man skauda širdį... Nors aš esu akmuo, ir širdis krūtinėje neplaka.

Ką man daryti, kad sušilčiau nuo saulės spindulių? Kad atsigaivinčiau, kai palis lietus? Naktimis sapnuoju gražų rytą, kai pajusiu iškritusios rasos gaivumą, kai vėjas, prašvilpęs pro mane, suvirpins mano širdį, kai nušvis saulėje manasis veidas iš džiaugsmo... kai...

EGLĖ

Ūžia vėjas mano šakose ir kraipo kamieną į visas puses. Dar lietus be paliovos lyja. Sunkiasi į smėlį nesiliaujantys lašai. Galų gale mano šaknys supus, ir aš mirsiu. Gal taip ir gerai... Amžinai permirkusios šakos jau tapo per sunkios, o dieną nebematau nei šviesios saulės, nei žydro dangaus...

DILGĖLĖ

Toks kutenantis jausmas apima mane, kai pasiimti nektaro prie manęs atskrenda bitė. Zvimbia aplinkui, ieškodama vietos nutūpti. Keista, bet ji vienintelė išdrįsta prie manęs prisiartinti. Kodėl visi manęs šalinasi? Juk dėl to, kad užgavau vaiką, aš atsiprašiau! Tikrai! Iš visos širdies! Aš nekalta, jog tokia esu.

Nieko nepadarysi. Juk aš dilgėlė. Visada stengiuosi būti maloni, bet... Niekas manęs nesupranta, tuo labiau neužjaučia. Visi, pamatę mane, sprunka šalin. Jeigu koks vaikas paglosto lapus švelniomis rankomis, tai paskui apsipylęs ašaromis bėga guostis mamai...

O aš taip noriu paprašyti nors trupučio meilės...

DEBESĖLIS

Plaukiu lyg vandeniū šaltu dangaus skliautu. Vėjas neša mane vis toliau ir toliau. Blaškausi iš vieno krašto į kitą. Kartais išnykstu.

Kas aš? Primenu pasakų drakoną baisų ar ateivį pilką iš kitos planetos. Ne, meluoju, aš - didelis drugelis, skraidantis po dangų. Netiki? Pažiūrėk! Ką matai? Troleibusą ar mamutą? O kur drugelis dingo? Pažiūrėk atidžiau ir pamatysi!

Aš, debesėlis, po ilgo mėgo atsibudau. Iš šaltos žiemos speigų pabėgau. Čia šilčiau. Jaučiu, kaip mane kiaurai veria švelnūs vėjo gūšiai. Vis plaukiu tolyn...